

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

2012.

HÚSVÉT

„ Asszony, miért sírsz?” (Jn. 20, 11)

Húsvét hajnalán, amint Mária Magdolna megy Jézus sírja felé, szemeivel még látja amint Jézust odaszögezik a keresztfára, fülében talán még hallja a kalapácsütéseket, hallja amint azt kiáltják Jézusnak: Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! Képtelen szabadulni a látomásától, amint haláltusáját vívja Jézus. A lelkébe belehasít Jézus utolsó kiáltása: Beteljesedett! Mária ilyen gondokkal mehetett Jézus sírja felé. Ment, vánszorgott ki a meghasonlott Jeruzsálemből a temetőbe, hogy bebalzsamozza Jézus testét. Amikor odaér Jézus sírjához, minden eddigi gondolata, érzése véget ér, mikor azt látja a sír bejáratánál nincs ott a kő.

Az emberi gonoszságnak nincs határa – gondolta, még holtában sem hagyják békén Jézust. Izgalommal hajol be a sírba, és még izgatottabb lett, hangos sírásba kezdett amikor azt látta, Jézus nincs a sírban, csak a lepedők, amelyekbe becsavarták Jézus holttestét, csak azok vannak ott szépen összehajtván. Valaki megszólítja: Asszony, mit sírsz? Mária Magdolnának, több oka is lehetett a sírásra. Lehetett az is, hogy egy olyan világból jött ide a sírhoz, ahol megtagadták és megfeszítették Jézust! Ha pedig nincs Jézus, akkor mi értelme az egész életnek, bárminek? Sírva fordul hátra, és az ott álló embertől újra elhangzik a kérdés: „ Asszony miért sírsz? „

Miért vagy nyugtalan, szomorú, reménytelen? Mi fáj neked? Ki után vágyakozol? Jézust keresem. Megmondanád, hogy hová lett? Segíts rajtam, és mond meg nekem, hol találom Jézust? Ekkor Jézus nevén szólította Máriát. Mirjam! Nézz rám, én vagyok Jézus, akit keresel. Mária meglepődött, mert őt csak Jézus szólította így. Megnyugszik, mert megnyugtató érzés, amikor valaki úgy szólít meg minket, ahogy senki más. Máriában ekkor megszűntek a kalapácsütések hangjai, az őrjöngő tömeg ordítása! Eltűnt szeméből a megostorozott, leköpdösött, töviskoronás, haláltusát vívó király, a kereszttel együtt. Már elszállt a félelme, keserűsége, aggódása, minden bűne, mert ott áll előtte Jézus, akit keresett, aki él. Jézus él! Az élet bajai, nehézségei között jusson nekünk is eszünkbe, ha Jézus él, mi is élni fogunk. Jézus az Élet. A keresztfán legyőzte a bűnt, szenvedést, halált.

Örvendezzünk Húsvét napján, hogy Jézus legyőzte a halált, és higgyük el, hogy szeret. Szeret akkor is, ha úgy érezzük, bűneink miatt nem kellene, hogy szeressen. Bánjuk meg, gyónjuk meg bűneinket! Kérjük bocsánatot az élő Jézustól. Higgyük el, hogy Jézus él.

Máriának megnyílt a szeme, és hitt. A néptömeg vak maradt mind a mai napig. Csak az lát, akinek az Úr megnyitja a szemeit. Mária leborult az Úr előtt, és a szíve csordulásig megtelt örömmel, szeretettel. Szaladt az apostolokhoz és hirdette nekik, hogy Jézus él! Nincs ennél boldogítóbb húsvéti pillanat mint találkozni Jézussal és hirdetni: Jézus Él, Feltámadott!

Jézus, aki istállóban született és jászol volt a bölcsője, Emberek tömegei követték Őt. Gyermekek rohantak utána, és jóindulatú emberek is körülvették, bár a felfuvalkodottak elutasították. Példázatokban beszélt. Példájával tanított. Tökéletes életet élt. A királyok Királya volt itt, néhányan mégis olyan fogadtatásban részesítették, ahogy az ellenséget, vagy gonoszokat szokták. Van, hogy később bánjuk meg életünk rossz döntéseit, és jövünk rá, halottak maradnánk a Názáreti Jézus nélkül. Mindig merjünk odafordulni Jézushoz és merjük elsírni a bánatunkat, mint ahogy Mária. Nyíljanak fel szemeink és vegyük észre Jézust.

Tudatosítsuk: a halál már nem az a rossz, aminek képzeljük. A halál olyan, mint ha átmennénk egy másik szobába. Abban a másik szobában pedig megtaláljuk az Istent, Jézust, férjet és feleséget, az édes szülőket, gyermekeket, mindenkit akiket szerettünk.

Van örök élet. Jézus feltámadt, és ha mi Hozzá tartozunk, mi is fel fogunk támadni!

Kívánjuk, hogy a föltámadt és élő JÉZUS KRISZTUS adjon Mindenkinek áldott és boldog HÚSVÉTI ünnepeket!

JÉZUS MEGMOSSA TANÍTVÁNYAI LÁBÁT...

Jézus szolgáló munkát végez. Jézus le tud hajolni az emberekhez. Jézus rangjával és méltóságával összeegyeztethető a leereszkedés. Abban áll az az ember igazi nagysága, értéke, hogy tud - e szolgálni másoknak. Jézus leveti a felső ruháját és úgy áll a tanítványok elé, úgy áll meg előttük, mintha szolgáljuk volna. Számunkra csodálatos és szinte felfoghatatlan, hogy neki minden hatalomnál nagyobb hatalma van, de ennek ellenére szolgáló munkát végez. Péter sem érti meg ezt a szolgálatot, ezért tiltakozik.

Péter tiltakozása ellenére Jézus kitart a mellett, hogy megmossa Péter lábát is, mert neki is szüksége van erre a megmosásra. Arról van itt szó, hogy csak az által lehetünk Jézussal közösségben és csak akkor részesülhetünk Jézus halálának és feltámadásának kegyelmet adó cselekedetéből, ha mi tiszták, büntelenek vagyunk. Amint Péter ezt megérti, felfogja, azt kéri, hogy egész testét mossa meg, vagyis tegye őt teljesen tisztává. Jézus az élet világából veszi a képet, vagyis, aki már előzőleg odahaza megmosakodott, a színhelyre érve már csak a lábait kell megmosni.

Az emberek életében a megmosakodást jelképezi a keresztség szentsége, amelyet soha többé nem kell megismételni, örökérvényű, de sajnos az útközben ránk rakódott port, a vétkeket, a bűnöket, a bűnbánat és szentgyónás által, újra és újra le kell mosni.

Nagycsütörtök este, a lecke, amit Jézus ad a tanítványoknak, az alázatról szól. Jézus a halálig elment a szolgálatban, mi sem lehetünk felmentve ez alól. Ami azt jelenti, ahogyan Jézus szeretett bennünket, úgy kell nekünk is szeretni egymást, és felebarátainkat.

Jézus azt mondja: „Én példát adtam nektek, (Jn.13,14-15).

Annak, aki szeretni akar, le kell győznie azt az ellenséget, mely magában a szeretni akaró emberben van. A mi bűnös természetünkben a szeretetet semmi sem segíti, hanem inkább akadályozza. Tehát, le kell győzni magunkat, hogy szeretni tudjuk felebarátainkat.

Látjuk ezt mennyire így van, hiszen, gyakran még a szeretteink is próbára teszik szeretetünket. Jézus a szeretet fogalmát saját életével mutatta meg.

Ha valaki reá néz, ha vele él, az tudja, hogy mi a szeretet. Jézus a szeretetet helyezte élete központjába, és azt kéri tőlünk, hogy mi is azt tegyük.

Naponta sok emberrel találkozunk, ilyenkor gondoljunk arra, hogy e találkozások mögött ezer és ezeregy ok rejlik.

Arra is gondoljunk, hogy a felebarátainkban, önmagunk másik felét láthatjuk meg. Amit róla gondolunk, azt magunkról is gondoljuk. Amit teszünk vele, magunkkal is tesszük. Amit képzelünk róla, azt képzeljük magunkról is. Mindaz, amit kívánunk neki, egy napon megtörténik majd velünk is. Meg kell őriznünk az alázatból szolgáló szeretetet, mert csak ez fog világítani, és ez nem enged majd letérni a mennyországba vezető útról.

Csak a szolgáló szeretet fog megmenteni attól, hogy bele ne vesszünk a sötétségbe.

Ha Jézus Krisztussal igazi közösségben élünk, nem tudunk mást tenni, mint szeretni, és ez tesz majd minket egygés. Benne van a Húsvét üzenetében is a szeretet parancsa: Szeressétek egymást!

A mi velünk született rossz természetünkben álljon félre a szeretetlenség!

A Jézus iránt való hálából késznek kell lennünk bárkinek, bármi jó szolgálatot tenni.

Enélkül senki sem élheti át a Krisztussal való közösséget, de az egymással való testvéri közösséget sem. Amikor odakerül a felebarátom, és én közém a szeretetlenség bűne, akkor nem tudunk igazán szeretni. Ahol nincs szeretet, ott nincs szeretetközösség sem.

A telt búzakalász meghajlik, az üres, büszkén áll! A nagycsütörtöki lábmosás ebben is előre mutat. Jézus azt mondja, hogy az ő asztalközösségében, az övele való tanítványok közösségében nem az a rend, mint a világban, hanem, hogy a nagyobb szolgál a kisebbnek.

A felebarátainkkal való szeretetkapcsolat méri azt, hogyan állunk Jézus Krisztussal kapcsolatban.

Győzzük le magunkban a szeretetlenséget!

Kérjük Jézust, hogy rontsa le bennünk mindazt, ami nem igazi szeretet, hanem bűn!

Kérjük a mi feltámadt Urunknak a segítségét, és kérjük adjon nekünk növekedést az alázatos szolgáló szeretetben. Igen, volt értelme Jézus szolgáló szeretetének, és milyen jó, hogy Ő kész volt erre, és megtisztít bennünket minden bűntől a szolgáló nagypénteki szeretetáldozatával.

Adjunk hálát Istennek a bennünk lévő alázatos szeretetért!

Mi, nem reméltünk a feltámadásában, pedig Ő megmondta...

Korábban az emberek képzeletében ott volt a halál utáni három lehetséges végállomás: mennyország, tisztítóhely és pokol. A ma emberében már nincs ilyen egyértelmű válasz. Azonban a kérdés elől mégsem lehet elbújni, ezért az emberek nagy része, különböző módszerekkel próbálja ezt a helyzetet megoldani. Például: elkezdi tagadni a mennyország, tisztítóhely és pokol létét. Amíg korábban a keresztények vigasztalást találtak a halál utáni élet valóságában, ma sokkal nehezebb ennek gondolatával megbirkózni, és talán sosem fogják megérteni, mit jelent ez a mondat a hitvallásban: „Hiszem... a test feltámadását és az örök életet.”

Az örök életről és a feltámadásáról megfélemedező világ nem veszi észre, hogy Húsvét az igazi élet diadala... Feltámadt Krisztus! Valóban feltámadt! A mai embereknek érdemes lenne néha megállni, ha csupán egy percre is, Jézus üres sírjánál, mert emberi ésszel felfoghatatlan dolog történt ott. Nem is emberi értelem kitalálása a feltámadás!

Mi is történt valójában? Jézus feltámadva a sírból, új életre támadt, amin már nem vesz erőt a szenvedés és a halál. Új dimenziót nyitott az embereknek a feltámadásba vetett hit által.

Mi be vagyunk zárva a mi kis világunkba, egy kő elzárhatja értelmünket. Fogva tarthat, a mi önző, bűnökkel terhelt világunk, ahol jól érezzük magunkat rendetlen, bűnös szokásaink közepette. Hiába figyelmeztet bennünket Jézus: hogy a mértéktelenül megélt birtoklási vágya, legyen az bármilyen téren: hatalom, pénz, ösztönök, nyomorba juttathatja az embert. Az ember, károsító és pusztító szándékkal különböző módon véthet az élet ellen. Az ember azt hiszi hatalmas és ereje nagy, azonban ez sokszor bizonyul önámításnak. Azt gondolja, hogy az élet forrását, vagy a lelkét, vagy az élet egyetlen Urát megsemmisítheti. Az Istent lehet üldözőbe venni, de nem lehet eltörölni, megsemmisíteni, legyőzni. A gonosz erők olykor kegyetlen eszközökkel is harcoltak már ellene, de a történelem ékesen bizonyítja, hogy lehet ellene harcolni – de nem lehet legyőzni. Lehet Isten hatalmát semmibe venni – emiatt nem fog elgyengülni. Isten létezésére ellen szóltak már bölcselők és okosok, de sokan még életükben megszegyenültek. Isten létezését lehet tagadni, de emiatt nem fog Isten megsemmisülni.

A názáreti Jézust üldözték, elfogták, megalázták, kicsúfolták, kínozták, keresztre feszítették, megölték, de Isten feltámasztotta Őt. Lehetett Jézust sírba temetni és lehetett a sírjára követ hengeríteni, de a feltámadását nem lehetett megakadályozni, mert Isten maga az élet. Isten újraéleszt. Istentől az élet teljességére, a feltámadásra is meghívást kaptunk. Isten az egyetlen Úr!

Neki legyen hála és dicsőség mindörökké! Erről szól az örömteli és diadalmas húsvéti Alleluja!

„Nincs itt feltámadt! (Lk. 24, 5) Hogyan? Mi történt? Ki hiszi ezt el? Tudják én, és azért hiszem el, mert bizonyították azok az emberek, több mint 500 – an, akik feltámadása után találkoztak vele.

Akik mondták is: Mi nem reméltük azt, ahogyan Ő mondta, hogy feltámad.

Ha olyan boldogok akarunk lenni, amilyenek csak lehetünk, akkor mindig látnunk és érzékelnünk kell a mindenki közül legdicsőségesebb személyt, magát a feltámadt Úr Jézus Krisztust.

Jézus, a feltámadásán keresztül ehhez szeretne segítséget adni, hogy az igaz értékeket tudjuk választani a hamissal szemben, hogy ezáltal feltárulkozhasson számunkra egy gazdagabb világ, amely igazi célt ad a földi életnek, és távlatot nyit az örök életre a halállal szemben, és értelmessé teszi földi életünket. Vegyük észre Őt, a velünk történt eseményekben... Lássuk Őt, higgyünk és soha ne feledjük el, hogy még boldogabbak is lehetnénk, ha jobban szeretnénk Jézust, „aki érettünk testté lett, szenvedett, meghalt, de feltámadott és él örökké.

Merjünk mi is kilépni önmagunkból, és rábízni életünket a feltámadt Jézus Krisztusra, hogy életünk legyen, és az bőségben legyen. Igen, Jézus Krisztus él! A feltámadás eseménye felkészít minket és bizonyítja azt, hogy Ő ismét visszatér!

Nem reméltük, de Krisztus feltámadott! Örvendezzünk, vigadjunk, mi is fel fogunk támadni Alleluja! Ebben a hitben és ezzel a reménnyel kell élnünk, sugározni mindennapi életünkben embertársaink felé is a feltámadásban, Jézus visszajövetelében és az örök életbe vetett hitünket.

Mindig jusson eszünkbe, hogy Isten nagyon, de nagyon szeret minket.

„Harmadnapra feltámadt...”

A görög keresztények Húsvétkor így köszöntik egymást: „Krisztus Feltámadt”, amire így válaszolnak: „Valóban feltámadt” (Görögül: Christos anesti! Alitos anesti!.) A hangsúly ebben a köszöntésben egy kis szóra tevődik: „valóban”. Az egyház több mint 2000 éve így vall Jézusról: „harmadnapon feltámadt a halottak közül” Az Apostoli Hitvallásban ezt a mondatot sokszor elmondjuk. Ám, nem gondoljuk végig milyen fontosat imádkozunk. Talán úgy gondoljuk, hogy mindent tudunk hitünk igazságaiból. Tudunk a világot teremtő, megváltó, gondoskodó, szerető Istenről, de lehet hogy az élet lényegén átsiklunk. Pedig azt hiszem, itt nagyon is oda kellene figyelni, és jobban hinnünk, hogy minden emberi nyomorúság, szenvedés, fájdalom és baj után, jön egykor a mi életünkben is a feltámadás. A feltámadás az alapja, a középpontja és a csúcsa az életünknek. Mi azt hirdetjük, hogy Jézus nemcsak egy nagy tanító, vagy nagy próféta volt, hanem, hogy Ő az Isten Fia, aki legyőzte a halált. A hitvallás ebben a rövidke, de annál lényegesebb mondatára is figyeljünk mindig oda. Valójában a Hitvallás, ezen a ponton azt szeretné kifejezni, hogy Jézus kereszthalála és feltámadása, nem a véletlen műve, hanem minden az Isteni terv szerint történt. Jézus háromszor is elmondta a tanítványainak húsvét előtt, hogy Jeruzsálembe fog menni, ott keresztre feszítik és megölik, és harmadnapon feltámad a halottak közül. Ez a szó, hogy “harmadnapra” jelképezi azt is, hogy Jézus megjárta a halál és a feltámadás közötti közbülső időt is. Tudjuk, hogy az Atya, feltámaszthatta volna Őt rögtön az után, hogy levették a keresztről és sírja elé hengerítették a követ. De nem tette, mert azt akarta, hogy az Ő Fia Jézus, ezáltal is megismerje azt a közbülső időt, amiben bizonyos értelemben a halál a feltámadás között vannak szereteteink, vagy leszünk mi is. Igen ez az átmenetiség lesz ránk igaz majd testi halálunk és feltámadásunk között, és pontosan ez ad óriási vigasztalást, hogy nem a semmibe hullunk majd alá, amikor távozzunk ebből a látható világból, hanem azon az úton haladunk, amelyen Jézus már előttünk ment! Sajnos, mi nem ismerjük pontosan ennek az útnak minden részletét, de azt pontosan tudjuk, hogy ki vár ott ránk. Ő vár ránk, Aki „harmadnapon feltámadt a halottak közül”! Jézus feltámadása után, még sokan éltek azok közül, akiknek megjelent a feltámadott Jézus Krisztus. Ezek közül az emberek közül senki sem tiltakozott Jézus feltámadása ellen, sőt sokan a vértanúhalált is vállalták ezért a tényért, igazságért. Ha Jézus feltámadását csak kitalálták volna, akkor az apostolok, és a keresztények közül, senki sem vállalta volna a börtönt vagy a halált ezért. Akkor a nagycsütörtök éjjelén gyáván viselkedő és tagadó Péterből soha nem lett volna Jézus bátor követője. Akkor a kételkedő, kiábrándult Tamás apostolból, sosem lett volna hívő, és a keresztényeket üldöző Saulból soha nem lett volna Pált apostol, aki életét is odaadja Jézusért. De ha megfigyeljük és azt láthajuk, hogy az apostolok és az első keresztények egyike sem csupán a feltámadás eseményében hitt, és nem csupán ezért mentek a halálba, hanem az élő Jézusért! A Feltámadottért! Mi sem egy régi történelmi eseményben hiszünk, hanem Jézus Krisztusban, aki ma is valóságos és élő személy. Nem csupán a feltámadása magyarázza az Ő személyét, hanem az Ő személye, az Istenfiúsága magyarázza a feltámadását. Jézus ma is él, és vele ma is épp olyan valóságosan lehet találkozni, mint az első húsvétkor. Jézus Krisztushoz lehet beszélni és lehet üldözni, mert Ő él. Jézus feltámadása nem a mulandó világba való visszatérés volt, hanem az örökkévalóságba való végleges létállapot. Ő olyan megdicsőült testben támadt fel, amiben senki előtte, amely fölött többé nem úr a halál. Személyiségében ugyanaz maradt, aki volt, de a megjelenési alakját illetően más lett. Ám a hívő ember, mindig felismerheti. Jézus Krisztus feltámadása emel ki minket a bűnnek, a halálnak a szolgaságából egy tisztább, szebb, szabadabb és boldogabb életre.

**Szentmisét, temetést, keresztelést, házasságkötést,
egyházi hozzájárulást, és más ügyeket intézni lehet:**

Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken: reggel 9 ó - fél 12 óráig.

délután: 15 : 00 ó – 16 : 30 ó-ig.

Az egyházi hozzájárulás lelkiismereti ügy. A jó keresztény szívesen

ad a templom, egyházközség fenntartására pénzéből!

**Tisztelettel kérünk mindenkit, szíveskedjék segíteni! Az eddig
adott egyházi hozzájárulást KÖSZÖNJÜK!**

Szentmisék: Hétfő, Kedd, Szerda, Péntek reggel 7 óra

Csütörtök, és szombaton este 18 : 00 óra

Vasárnap, és ünnepeken: reggel 7 ó, 9 ó, 11 óra, este 18 : 00 ó

Lelkinap: Bűneink megbánása, feloldozása: ápr. 3 – án este 18:30 ó

Szertartások: Nagycsütörtökön, Nagypénteken és Nagyszombaton:

este: 19:00 órakor kezdődnek.

